

Arrest

nr. 174 675 van 15 september 2016
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2008 huwde verzoeker met de mevrouw A.H.

Op 2 december 2008 ontving verzoeker een aankomstverklaring, waarbij hij in het Rijk toegelaten werd tot 14 februari 2009.

Op 28 januari 2009 werd deze aankomstverklaring een eerste keer verlengd tot 14 maart 2009.

Op 13 maart 2009 werd de aankomstverklaring een tweede keer verlengd tot 14 april 2009.

Op 16 april 2009 beval de gemachtigde het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 17 september 2009 bij arrest nr. 31 721 werd verworpen.

Op 15 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 27 januari 2011 werd verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet.

Op 8 februari 2012 werd verzoekers verblijf tijdelijk verlengd voor een jaar.

Op 29 januari 2013 trok de gemachtigde het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote in.

Op 21 maart 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer / Mevrouw de Burgemeester,

A., A. (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, verstreken sinds 14.02.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene heeft een machtiging tot verblijf gekregen op basis van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 met als argument dat zijn echtgenote A., H. en hun zoon A., R. legaal in het land verbleven. De machtiging tot verblijf werd toegestaan voor één jaar op 27.01.2011 met als voorwaarde tot verlenging van het tijdelijk verblijf de samenwoning met echtgenote en kind, en tewerkstelling of niet ten laste vallen van het OCMW.

Op 06.03.2013 verzocht betrokkene om de verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel, op dat moment verstreken sinds 14.02.2013, en legde daarbij volgende documenten voor: een recent en positief samenwoningverslag met echtgenote en kind; een arbeidskaart C geldig tot 30.03.2014; een attest van niet-steunverlening van het OCMW van Dilbeek; een trajectovereenkomst van het VDAB; een aanslagbiljet personenbelasting van het inkomstenjaar 2011 ; een attest van betaling van werkloosheidssteun aan mevrouw A. voor de maanden oktober-december 2012; een attest van samenstelling van het gezin.

Betrokkene toont hiermee aan een effectieve gezinscel te vormen met zijn echtgenote en hun zoontje, en niet ten laste te zijn van de Staat voor zijn bestaansmiddelen. Echter werd op 29.01.2013 een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van mevrouw A. en het kind R. genomen met als reden het feit dat het eerdere huwelijk van mevrouw, op basis waarvan zij haar verblijfsrecht had verworven, nietig werd verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 12.06.2012, zodat bleek dat haar verblijfsrecht op frauduleuze wijze werd bekomen.

Door het verlies van het verblijfsrecht van vrouw en kind, komt de reden was tot regularisatie van het verblijf van de heer A. weg te vallen. Immers werd aan zijn echtgenote een bijlage 13sexies betekend, zodat zij het grondgebied dient te verlaten. Het verblijf van meneer werd slechts toegelaten omdat en voor zover zijn echtgenote en kind legaal in het land verbleven, hetgeen niet langer het geval is. Het tijdelijk verblijf van meneer kan dan ook niet verlengd worden.”

Op 21 maart 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...), attaché wordt aan de genaamde A., A.. (...) die de Marokko nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om binnen de dertig (30) dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 14.02.2013 en kan niet worden verlengd.

In uitvoering van artikel 74/14, §1, derde lid, van de wet van 15 december 1980, wordt de in het eerste lid voorziene termijn met..... dagen verlengd.

In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

O Zich aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt.....

en / of;

O een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring te geven bij de Deposito- en Consignatiekas, en/of;.....

O een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen..... en /of;”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet, van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende de samenwoning in het kader van een duurzame relatie. Verzoeker meent tevens dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt en dat de motivering van de bestreden beslissingen onvoldoende en tegenstrijdig is.

Hij licht dit middel toe als volgt:

« EN CE QUE la partie adverse constate que le requérant a démontré une vie familiale effective avec son épouse et son fils et qu'il n'était pas à charge de l'état concernant ses moyens de subsistance.

Que toutefois, en date du 20 mars 2013, sa femme et son fils se sont vu notifier une décision de retrait de séjour accompagnée d'un ordre de quitter le territoire.

Qu'en effet, par un jugement du 12 juin 2012, le Tribunal de Première Instance de Bruxelles a annulé le précédent mariage entre Madame H.A. et Monsieur V.M., de nationalité belge, duquel elle tirait son droit de séjour illimité sur le territoire.

Que la partie adverse observe dès lors qu'une des conditions au séjour du requérant, à savoir le séjour légal de son épouse et de son fils, n'est plus réunie et estime par conséquent que son séjour temporaire ne peut être prolongé.

ALORS QUE le requérant réponds aux conditions de renouvellement de son titre de séjour.

Que la partie adverse constate à cet égard, que le requérant a obtenu un titre de séjour temporaire le 27 janvier 2011. Que les conditions de son renouvellement de séjour sont une vie commune avec son épouse et son fils ainsi que la preuve qu'il n'émerge pas du CPAS.

Que le séjour légal sur le territoire de son épouse et de son enfant n'est pas une des conditions du droit de séjour du requérant !

Que la partie adverse semble considérer que le requérant a obtenu son titre de séjour sur base du regroupement familial avec son épouse alors qu'il a été régularisé sur base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980.

Que ledit article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 stipule « Lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. Quand le ministre ou son délégué accorde l'autorisation de séjour, celle-ci sera délivrée en Belgique ».

Que la demande de séjour du requérant est indépendante de la régularisation de séjour de son épouse et doit être examinée en ce sens.

Que cela est d'autant plus vrai que le requérant a été régularisé avant même que son mariage avec Madame H.A. ne soit reconnu par les autorités belges.

Qu'en effet, le requérant a obtenu sa régularisation de séjour le 27 janvier 2011 alors que son mariage a été reconnu par le Tribunal de Première Instance de Bruxelles le 3 décembre 2012.

Que cela est d'autant plus vrai que deux décisions distinctes, notifiées à des dates distinctes ont été prises à l'égard du requérant et de son épouse et de leur fils.

Que si la partie adverse considérait qu'il s'agissait d'un même dossier et que le séjour du requérant dépendait du séjour légal de son épouse et de son fils, il aurait pris une seule et même décision.

Que le requérant invoquait à l'appui de sa demande de régularisation, la longueur de son séjour sur le territoire ainsi que sa vie privée et familiale sur le territoire.

Que par sa décision du 27 janvier 2011, la partie adverse a jugé que les éléments invoqués par le requérant constituaient une circonstance exceptionnelle qui justifiait qu'il introduise sa demande de séjour au départ de la Belgique.

Qu'elle a également jugé que les éléments de fond invoqué par lui justifiaient qu'il soit régularisé sur le territoire.

Que l'intégration du requérant en Belgique est donc établie et ne peut plus être remise en cause.

Qu'elle a néanmoins posé comme condition que le requérant n'émerge pas du CPAS et qu'il cohabite avec sa femme et ses enfants.

Que tel est manifestement le cas d'espèce.

Le mariage du requérant avec Madame H.A. a été reconnu par une décision du Tribunal de Première Instance de Bruxelles le 3 décembre 2012.

Le requérant et son épouse sont toujours mariés et ils vivent ensemble avec leur fils depuis l'arrivée de Monsieur ACHIKAN sur le territoire.

Que le requérant ne peut nullement être tenu pour responsable des agissements passés de son épouse!

Que le requérant a encore démontré qu'il n'émergeait pas du CPAS en déposant une attestation du CPAS de Dilbeek.

Que les conditions à la prolongation de son séjour sont donc remplies.

Que cela n'est pas contesté par la partie adverse dans la mesure où elle constate elle-même que le requérant a déposé une enquête de cohabitation effective avec son épouse et son fils ainsi qu'un permis de travail C valable jusqu'au 30 mars 2014.

Que la motivation de la décision attaquée est donc contradictoire et n'est pas légalement motivée.

Que la partie adverse ajoute donc une nouvelle condition, à savoir, le séjour légal de son épouse et de son fils, qui n'était nullement prévue pour la prolongation de son titre de séjour.

Qu'il apparaît dès lors tout à fait contraire au principe de sécurité juridique et de légitime confiance de désormais rejeter la prolongation du séjour du requérant au motif que son épouse et que son fils ne sont plus en séjour légal sur le territoire.

ET ALORS QUE la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, Iatridis c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999- II) » ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers a pu faire application de ce principe et a ainsi jugé que : « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka lBelgique, § 83), d'une part, et du fait que cet

article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » ;

Que la partie adverse devait, dès lors, établir une balance des intérêts en présence et expliquer concrètement en quoi la vie privée et familiale de la requérante ne se devait pas de recevoir la protection prévue par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et non se contenter de se retrancher derrière la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qui, rappelons-le, ne supprime pas la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales .

Qu'en l'espèce, la partie adverse constate pourtant elle-même que le requérant a démontré une vie familiale effective sur le territoire avec son épouse et son fils ainsi que la preuve qu'il subvenait à ses besoins !

Qu'il ne ressort nullement de la décision attaquée qu'elle aurait eu le souci de ménager un équilibre entre la décision de refus de prolongation du séjour du requérant et la gravité de l'atteinte portée à sa vie privée et familiale.

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et familiale est invoqué, il y a d'abord lieu d'examiner s'il existe une vie privée et familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué ;

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée' ;

Que les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national ;

Qu'en ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille ;

Qu'il est indéniable dans le cas présent qu'il s'agit bel et bien d'une famille, le requérant ayant prouvé ses liens de mariage avec Madame H.A..

Qu'il a également établi qu'ils avaient eu un enfant comment, R.A. né sur le territoire le 20 mai 2010;

Que la partie adverse ne conteste pas que le requérant entretienne en Belgique une vie de famille effective.

Que la vie familiale du requérant sur le territoire n'est nullement conditionnée par le séjour légal de son épouse et de son fils sur le territoire.

Que, s'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmuti/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ;

Que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence ;

Que s'il ressort de cette mise en balance des Intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees c. Royaume-Uni, §37) ;

Que la partie requérante constate qu'il ne ressort nullement de la décision attaquée que celle-ci aurait effectué de mise en balance des intérêts en présence et s'est contentée d'une décision stéréotypée qui ne lui permet pas de comprendre concrètement en quoi sa situation n'est pas protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Qu'il en ressort que la partie adverse a violé son obligation formelle de motivation ;

Que, partant, la partie adverse a violé l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et l'article 22 de la Constitution. »

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de

bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, en het feit dat het tijdelijke verblijf van betrokkene niet verder verlengd kan worden. Daarbij wordt uiteengezet dat verzoeker weliswaar voldoet aan de gestelde voorwaarden van samenwoning met zijn vrouw en kind en niet ten laste zijn van het OCMW, maar dat op 29 januari 2013 het verblijfsrecht van zijn echtgenote en hun zontje werd ingetrokken nadat haar eerder huwelijk nietig was verklaard. Aangezien het verblijf aan betrokkene slechts werd toegestaan omdat en voor zover zijn echtgenote en kind legaal in het land verbleven, hetgeen niet langer het geval is, kwam ook de reden tot regularisatie van het verblijf van verzoeker te vervallen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering niet afdoende is en hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoeker bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk, en voert daarmee de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat hij de voorwaarden voor een verlenging van zijn machtiging tot verblijf wel degelijk heeft vervuld, aangezien hij een effectief gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en niet ten laste is van het OCMW. Verzoeker meent dat de gemachtigde, door te vereisen dat zijn vrouw en kind ook verblijfsrecht in België hebben, een voorwaarde heeft toegevoegd aan de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijfsmachtiging die niet voorzien was. Hij wijst erop dat hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen via een regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet in het kader van gezinshereniging, en dat zijn verblijfsrecht bijgevolg niet afhangt van dat van zijn vrouw en kind. Dit is volgens verzoeker te meer zo daar zijn verblijf werd geregulariseerd voor zijn huwelijk met mevrouw H.A. werd erkend door de Belgische autoriteiten. Dat zijn verblijfsrecht niet afhangt van dat van zijn vrouw en kind blijkt volgens verzoeker ook uit het feit dat verschillende beslissingen werden genomen op verschillende data ten aanzien van hemzelf enerzijds en zijn vrouw en kind anderzijds.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 oktober 2009 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn gezinssituatie in het kader van artikel 8 van het EVRM – namelijk zijn huwelijk met mevrouw H.A., die over wettig verblijf beschikte - als enige buitengewone omstandigheid en als element ten gronde heeft vermeld in het licht van een prangende humanitaire situatie in het kader van de instructie van 19 juli 2009. In later toegevoegde documenten haalde hij ook de geboorte van hun gemeenschappelijk zontje aan en beweerde hij dat hij in het Rijk diende te verblijven in het kader van het onderzoek naar de erkenning van zijn huwelijk.

Op 27 januari 2011 ontving verzoeker op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf voor de duur van een jaar, die op 8 februari 2012 met een jaar werd verlengd. Een

volgende verlenging werd opnieuw afhankelijk gemaakt van de voorwaarde dat verzoeker met zijn echtgenote en kind samenwoont, en tewerkgesteld is of niet ten laste valt van het OCMW.

Uit het administratief dossier en uit de eerste bestreden beslissing blijkt eveneens dat het eerdere huwelijk van verzoeksters echtgenote A.H. met de heer V.M., op grond waarvan zij haar verblijfsrecht had bekomen, door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel werd nietig verklaard op 12 juni 2012. Dit wordt ook niet door verzoeker betwist.

In de bestreden beslissing wordt zoals *supra* reeds aangehaald gemotiveerd dat verzoeker weliswaar heeft aangetoond een effectieve gezinscel te vormen met zijn echtgenote en hun zoontje, en niet ten laste te zijn van de Staat voor zijn bestaansmiddelen. Vervolgens wordt echter gewezen op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenote en hun zoontje werd ingetrokken op 29 januari 2013 aangezien haar eerdere huwelijk, op basis waarvan zij haar verblijfsrecht had verworven, nietig werd verklaard op 12 juni 2012, zodat bleek dat zij dit verblijfsrecht op frauduleuze had bekomen. Nu aan verzoekers echtgenote een bijlage 13*sexies* werd betekend en zij dus werd geacht het grondgebied te verlaten, kwam de reden tot regularisatie van het verblijf van verzoeker eveneens te vervallen, aangezien zijn verblijf slechts werd toegelaten omdat en voor zover zijn echtgenote en kind legaal in het land verbleven.

Hoewel de Raad verzoeker kan bijtreden dat hij zijn machtiging tot voorlopig verblijf niet heeft verworven in het kader van gezinshereniging maar door middel van een regularisatie op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, blijkt hieruit niet dat deze verblijfsmachtiging kan worden beschouwd als volledig onafhankelijk van het wettig verblijf van zijn echtgenote en kind, zoals verzoeker beweert. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had verzoeker immers zijn gezinssituatie in het kader van artikel 8 van het EVRM – namelijk zijn huwelijk met mevrouw H.A. en in later toegevoegde documenten ook hun gemeenschappelijk zoontje, die over wettig verblijf beschikten – als enige buitengewone omstandigheid en element ten gronde aangehaald, naast zijn aanwezigheid die verzoeker vereist achtte in het kader van het onderzoek dat voorafging aan de erkenning van zijn huwelijk met mevrouw H.A. op 3 december 2012. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt vormde het wettig verblijf van zijn echtgenote en kind dus wel degelijk een onderliggende voorwaarde voor, of zelfs grond tot, verzoekers initiële verblijfsmachtiging, naast de gestelde voorwaarden dat hij een effectief gezinsleven met hen onderhield en dat hij niet ten laste viel van de Staat. Dit kan niet redelijkerwijs betwist worden. Als voorwaarden voor de verlenging wordt in deze initiële verblijfsmachtiging immers duidelijk gesteld dat verzoeker onder meer zijn samenwoning met Mw. A.H. (SP [...] **sous carte C** no [...] en A.R. (SP [...] – eigen benadrukken) zal moeten aantonen. De bestreden beslissing is dan ook geenszins tegenstrijdig door de motivering enerzijds dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de gestelde voorwaarden, namelijk een effectief gezinsleven en niet ten laste vallen van de Staat, en anderzijds dat zijn verblijfsmachtiging niet wordt verlengd omdat de basisredenen tot regularisatie van zijn verblijf is weggevallen. Dat verzoeker reeds tot verblijf werd gemachtigd vooraleer de rechtbank van eerste aanleg in een vonnis zijn huwelijk met mevrouw H.A. had erkend doet geen afbreuk aan deze vaststelling, aangezien de gemachtigde in zijn zeer ruime discretionaire bevoegdheid, die eigen is aan het toekennen van de gunstmaatregel van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ook reeds zonder erkenning door de rechtbank van eerste aanleg van het huwelijk, van oordeel kon zijn dat de aangehaalde redenen in de aanvraag en bijkomende stukken, met name het gezinsleven met zijn vrouw en kind in legaal verblijf, een tijdelijke verblijfsmachtiging rechtvaardigden. Aangezien verzoeker aldus tijdelijk tot verblijf werd gemachtigd op grond van zijn gezinssituatie, met name als respectievelijk echtgenoot en vader van een vrouw en kind met wettig verblijf in het Rijk, acht de Raad het niet onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekers machtiging tot verblijf niet kon worden verlengd nu zijn vrouw en kind geacht worden het land te verlaten. Verzoeker wordt daarbij geenszins verantwoordelijk gehouden voor het gedrag van zijn echtgenote in het verleden, zoals hij aanvoert in het verzoekschrift. Het feit dat het verblijfsrecht van zijn echtgenote werd ingetrokken impliceert echter zoals gesteld eenvoudigweg dat de grondslag voor zijn verblijfsmachtiging eveneens komt te vervallen, zoals in de bestreden beslissing gemotiveerd. Het loutere feit dat verschillende beslissingen werden genomen ten aanzien van verzoeker enerzijds en zijn vrouw en kind anderzijds impliceert niet dat het verblijfsrecht van verzoeker geheel onafhankelijk is van dat van zijn echtgenote. Dit volgt daarentegen louter uit het gegeven dat aan het verblijfsrecht een einde werd gesteld op verschillende gronden, met name door een intrekking wegens fraude ten aanzien van verzoekers echtgenote, en wegens het wegvallen van haar verblijfsrecht ten aanzien van verzoeker zelf, die slechts tot verblijf was gemachtigd voor zover zijn echtgenote wettig in het Rijk verbleef. Nu aldus blijkt dat de initiële machtiging tot verblijf van verzoeker wel degelijk afhing van het verblijfsrecht van zijn echtgenote, kan de Raad verzoeker dan ook niet bijtreden waar hij meent dat alle voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging vervuld

zijn, gelet op de intrekking van het verblijfsrecht van zijn echtgenote. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het bestuur een voorwaarde zou hebben toegevoegd en zo onstandvastig zou hebben gehandeld of zou hebben afgeweken van een concrete toezegging. Het weze herhaald dat verzoeker zeer duidelijk wist dat het gezinsleven met zijn vrouw en kind in legaal verblijf aan de basis lag van zijn initiële verblijfsrecht nu hij geen enkele andere reden had opgeworpen voor het bekomen ervan. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde de toezegging zou hebben gedaan dat de verblijfsmachtiging van verzoeker ondanks het wegvallen van de bestaansredenen van zijn verblijfsmachtiging, met name het gezinsleven met zijn vrouw en kind in legaal verblijf, toch verder verlengd zou worden. Er is evenmin een vaste gedragslijn van het bestuur om verlengingen van verblijfsmachtigingen toe te staan aan personen die hun initiële verblijfsmachtiging ontleen aan het gezinsleven met gezinsleden in legaal verblijf, waarbij wordt vastgesteld dat dit legaal verblijf van de laatst genoemden is vervallen. De gemachtigde kon in het kader van zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid voor de verlenging van de gunstmaatregel, die een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudt, in alle redelijkheid motiveren dat die reden tot regularisatie van het verblijf door het verlies van het verblijfsrecht van vrouw en kind is wege gevallen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het materiële motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker meent in wat kan beschouwd worden als het tweede onderdeel van het enig middel dat de gemachtigde artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Hij wijst erop dat de gemachtigde zelf heeft vastgesteld dat hij een effectief gezinsleven met zijn vrouw en kind op het Belgisch grondgebied heeft aangetoond. Volgens verzoeker is zijn gezinsleven op het Belgisch grondgebied geenszins afhankelijk van het wettig verblijf van zijn echtgenote en hun kind. Uit de bestreden beslissingen blijkt volgens verzoeker evenwel niet dat de gemachtigde de betrokken belangen heeft afgewogen, en blijkt evenmin waarom verzoeker zijn situatie niet beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt in diezelfde zin als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Nu verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM slechts uitwerkt wat zijn gezinsleven betreft, onderzoekt de Raad het middel alleen vanuit deze optiek. Verzoeker stelt immers wel formeel dat uit de bestreden beslissing een belangenafweging aangaande zijn privé- en familielevens moet blijken en dat zowel het gezinsleven als het privéleven autonome begrippen zijn die onafhankelijk van het nationaal recht moeten geïnterpreteerd worden, maar haalt verder geen enkel element aan dat betrekking heeft op zijn privéleven en dat de gemachtigde in zijn overweging had moeten of kunnen betrekken om af te zien van de bestreden beslissingen.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel, zoals verzoeker aanvoert, primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, zoals verzoeker aanvoert een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote en kind wordt niet betwist. De Raad dient derhalve na te gaan of de Staat in het kader van deze 'fair balance'-toets een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de verplichtingen van de Staat is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In casu werpt de Raad vooreerst op dat uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan worden afgeleid. Bijkomend blijkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing wel degelijk heeft rekening gehouden met het specifieke gezinsleven van verzoeker en dienaangaande een afweging heeft gemaakt. De gemachtigde heeft immers enerzijds uitdrukkelijk erkend dat verzoeker en zijn vrouw en kind een effectieve gezinscel vormen maar heeft tegelijk vastgesteld dat door het verlies van het verblijfsrecht van vrouw en kind ook de reden tot regularisatie van het verblijf van verzoeker, hetgeen kan beschouwd worden als een eventuele positieve verplichting, komt te vervallen. Vervolgens stelt de gemachtigde vast dat aan de echtgenote een bijlage 13sexies werd betekend, zodat ook zij het grondgebied moet verlaten. De Raad acht deze belangenafweging niet onredelijk of onzorgvuldig. Verzoeker gaat in diens verzoekschrift volledig voorbij aan deze motieven en in het bijzonder aan het motief dat zijn echtgenote ook een bijlage 13sexies heeft gekregen zodat zij het grondgebied dient te verlaten. Verweerder merkt overigens in de nota terecht op dat een bijlage 13sexies zelfs een inreisverbod impliceert en dat de thans bestreden beslissingen niet haaks staan op zijn gezinsleven nu zijn echtgenote en kind ook het grondgebied moeten verlaten. De Raad merkt overigens ten overvloede op dat nergens uit de interne databank blijkt dat zijn echtgenote deze bijlage 13sexies zou aangevochten hebben voor de Raad, noch voert verzoeker aan dat zijn echtgenote de opheffing of opschorting van het inreisverbod heeft gevraagd.

Ook al kan inderdaad in de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2013 geen enkele belangenafweging worden vastgesteld, dan nog blijkt duidelijk dat deze beslissing een volgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing, nu deze op dezelfde dag werden genomen en door dezelfde attaché en nu in het bestreden bevel als reden wordt opgegeven dat de A-kaart van verzoeker is verstrekt en niet kan worden verlengd. De Raad meent dan ook dat de belangenafweging in het licht van zijn gezinsleven en de motieven hieromtrent voor verzoeker afdoende gekend waren op grond van de eerste bestreden beslissing (naar analogie HvJ C-166/13, Mukarubega [2014], 60).

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde de vereiste "fair balance"-toets in het kader van artikel 8 van het EVRM op een onredelijke wijze heeft gemaakt, zodat een schending van deze bepaling niet kan worden aangenomen.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 22 van de Grondwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Daargelaten de vraag of aan dit artikel directe werking kan worden toegekend, heeft verzoeker de schending van voormeld artikel niet anders toegelicht dan zijn toelichting van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan vastgesteld worden en er niet kan vanuit gegaan worden dat artikel 22 van de Grondwet een verdergaande bescherming zou bieden, is dit onderdeel van het enig middel eveneens ongegrond.

Waar verzoeker ten slotte nog de schending aanvoert van de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende de samenwoning in het kader van een duurzame relatie, laat hij na uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissingen deze omzendbrief zouden schenden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES